

John Grisham

De vloek

Vertaald uit het Engels door
Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

De overtocht

1

Geen van de zo'n vijftig gasten had schoenen aan. Op de uitnodiging werden die specifiek verboden. Het was per slot van rekening een bruiloft op het strand en Mercer Mann, de bruid, wilde bij iedereen zand tussen de tenen. Het kledingadvies luidde *beach chic*, wat in Palm Beach iets anders kon betekenen dan in Malibu, en in de Hamptons waarschijnlijk weer heel wat anders. Maar op Camino Island betekende het 'alles mag'. Behalve schoenen.

De bruid zelf droeg een laag uitgesneden witlinnen jurk met een geheel blote rug, en omdat ze de afgelopen twee weken op het eiland had doorgebracht, was ze schitterend gebruind en afgetraind. Adembenemend. Thomas, haar bruidegom, was al net zo slank en zongebruind. Hij droeg een gloednieuw poederblauw seersucker kostuum, een gesteven wit overhemd en geen stropdas. En natuurlijk geen schoenen.

Thomas was gewoon blij dat hij erbij hoorde. Mercer en hij waren drie jaar samen en hadden de afgelopen twee jaar een appartement gedeeld, en toen Mercer eindelijk vond dat ze lang genoeg op een aanzoek had gewacht, had ze hem drie maanden eerder gevraagd: 'Heb je op zaterdag 6 juni om zeven uur 's avonds iets te doen?'

‘Goh, dat weet ik niet. Dat moet ik even nakijken.’

‘Zeg niks.’

‘Wat?’

‘Zeg dat je niks te doen hebt.’

‘Oké, ik heb niks te doen. Hoezo?’

‘Omdat we dan op het strand gaan trouwen.’

Aangezien hij niet bepaald een pietje-precies was, had hij weinig in te brengen in de planning van de bruiloft. Maar als hij wel iemand van de details was geweest, had dat ook niks uitgemaakt. Het leven met Mercer was in veel opzichten geweldig, niet in het minst omdat de verantwoordelijkheid van beslissingen nemen totaal niet bij hem lag. Hij voelde dus geen druk.

Een gitarist tokkelde liefdesliedjes terwijl de gasten champagne dronken. Ze was een van Mercers studenten creatief schrijven aan Ole Miss en had zich vrijwillig beschikbaar gesteld voor de bruiloft. Een ober met een strohoed vulde hun glazen bij. Ook hij studeerde bij Mercer, al moest ze nog een manier vinden om hem duidelijk te maken dat zijn fictie te raar was. Als ze een botterik was geweest, zou ze hebben aangevoerd dat hij als barkeeper op kleine bruiloften waarschijnlijk meer geld zou verdienen dan met zijn pogingen om romans te schrijven, maar ze had nog niet het gezag of het vermogen ontwikkeld om de minder veelbelovende studenten te ontmoedigen.

Mercer gaf les omdat ze een salaris nodig had. Ze had een bundel korte verhalen en twee romans gepubliceerd. Ze was op zoek naar een derde. Haar vorige, *Tessa*, was een bestseller geweest en vanwege dat succes had Viking Press haar een contract voor twee boeken gegeven. Haar redacteur bij Viking wachtte nog steeds op het idee voor het volgende verhaal. Mercer ook. Ze had wel wat geld op de bank staan, maar niet genoeg om te gaan rentenieren, niet ge-

noeg om de vrijheid te kopen om fulltime, zorgeloos te schrijven.

Een paar van haar gasten hadden die vrijheid wel. Myra en Leigh, de grandes dames van de literaire maffia van het eiland, waren al tientallen jaren bij elkaar en leefden van hun royalty's. In hun gloriëtijd hadden ze onder een stuk of tien pseudoniemen zo'n honderd dampende liefdesromantjes geproduceerd. Bob Cobb was een oud-crimineel die in een federale gevangenis had gezeten wegens bankfraude. Hij schreef keiharde misdaadverhalen, met een voorliefde voor gevangenisgeweld. Als hij dronk, wat zo'n beetje altijd het geval was, beweerde hij dat hij al in geen twintig jaar meer eerlijke arbeid had verricht. Hij was schrijver! De rijkste van de groep was waarschijnlijk Amy Slater, een jonge moeder van drie kinderen die een klapper had gemaakt met een reeks over vampiers.

Amy en haar man, Dan, hadden een flink deel van hun geld besteed aan het bouwen van een schitterend huis op het strand, een kleine kilometer bij Mercers zomerhuis vandaan. Zodra ze het nieuws van de bruiloft hoorden, stonden ze erop om die bij hen thuis te organiseren, met receptie en al.

Zoals iedere bruid zag Mercer helemaal voor zich dat ze elegant met haar vader naar het altaar zou lopen. Maar hij werd uit de ceremonie geschrapt, net als het altaar. Meneer Mann was een gecompliceerde kerel die nooit tijd had besteed aan zijn vrouw en dochters. Toen hij klaagde dat de bruiloft misschien niet in zijn drukke schema zou passen, zei Mercer: laat maar zitten. Zonder hem zouden ze meer plezier beleven.

Haar zus, Connie, was er wel, en op haar kon je altijd rekenen voor een portie familiedrama. Haar twee waardeloze tienerdochters zaten al op de achterste rij en staarden naar

hun telefoon. Haar man klokte champagne achterover. Maar voor een positieve noot was daar Mercers literair agent, Etta Shuttleworth, met haar man, evenals haar redacteur bij Viking, die ongetwijfeld de kans zou grijpen om te informeren naar de volgende roman, die nu al een jaar te laat was. Mercer was vastberaden om het niet over zaken te hebben. Het was per slot van rekening haar bruiloft en als de redacteur ook maar een klein beetje drammerig zou gaan doen, zou Etta daar wel een stokje voor steken. Er waren drie jaarclubgenoten van Sewanee, twee van hen met echtgenoot. De derde kwam regelrecht uit een vechtscheiding waar Mercer al veel te veel over had gehoord. Ze hadden alle drie een oogje op Thomas, dus Mercer hield hem in de gaten. Het feit dat hij vijf jaar jonger was dan zijn bruid maakte hem nog sexyer. Twee collega's van de faculteit van Ole Miss hadden het tot de definitieve gastenlijst geschopt en brachten een week op het eiland door. Mercer kon prima met hen opschieten, maar was wel op haar hoede. Ze had hen alleen uit beleefdheid uitgenodigd. Dit was haar derde campus in zes jaar tijd en ze had een hoop geleerd over faculteitsgekonkel. Ze was de enige professor ooit van de afdeling Engels van Ole Miss die de bestsellerlijsten had veroverd met een roman, en soms was de jaloezie voelbaar. Een oude vriend uit Chapel Hill was wel gevraagd, maar had de uitnodiging afgeslagen. Er waren twee vriendinnen van de middelbare school en een van de kleuterschool.

Thomas kwam uit een stabiel gezin. Zijn ouders, broers en zussen en hun kleine kinderen namen een hele rij in beslag. Achter hen zat een luidruchtig stelletje studievrienden uit zijn tijd op Grinnell.

De neppredikant – Bruce Cable, eigenaar van Bay Books en voormalig minnaar van de bruid – vroeg iedereen om

plaats te nemen en dichterbij naar het voorste gedeelte te komen, waar een witte rieten boog was opgezet. Die hing vol met rode en witte rozen en anjers en werd aan weerszijden ondersteund door lattenwerk. Daarachter lag dertig meter wit zand, gevolgd door niets anders dan de Atlantische Oceaan; een schitterend uitzicht dat kilometers ver reikte, tot de aardbol afboog.

De gitarist bleef tokkelen tot Mercer en Thomas op het plankier verschenen. Ze kwamen hand in hand de trap af en glimlachten de hele weg naar de boog, waar ze werden onthaald door de neppredikant.

Het was niet de eerste bruiloft van Bruce Cable. Om een of andere vage reden was het in Florida voor bijna iedereen toegestaan om een goedkope vergunning bij een gerechtelijk kantoor te halen, 'officiant' te worden en een burgerhuwelijk te voltrekken. Dat wist Bruce niet, en hij had er ook helemaal geen belangstelling voor gehad, tot een oud vriendinnetje op Camino Island had willen trouwen en per se wilde dat Bruce de honneurs waarnam.

Dat was de eerste geweest. Die van Mercer was de tweede. Hij vroeg zich af hoeveel officianten met al hun bruiden hadden geslapen. Ja, één keer, niet zo heel veel jaar geleden, was hij met Mercer naar bed geweest toen ze hem bespioneerde, maar dat was verleden tijd. Noelle, zijn vrouw, wist ervan. Thomas was op de hoogte. Iedereen vond het prima. Het was allemaal heel beschaafd.

Mercer, die zich heel goed bewust was van Bruce' neiging om van het script af te wijken, had hun geloften zorgvuldig opgeschreven. Verrassend genoeg was Thomas naar zijn mening gevraagd en hij had er zelfs iets in zijn eigen woorden aan toegevoegd. Een oud-student van de University of North Carolina stond op en droeg een gedicht voor, een ondoordringelijk allegaartje van vrije verzen dat bedoeld

was om de romantische sfeer te vergroten, maar in plaats daarvan ertoe leidde dat de gasten naar de golven staarden, die zachtjes stuksloegen op het strand. Bruce wist de aandacht weer te vangen door een korte levensloop van de bruid en de bruidegom te geven, waarmee hij een paar keer de lachers op zijn hand kreeg. De gitarist kon ook zingen en ze bracht het gezelschap in verrukking met een indrukwekkende versie van 'This Will Be (An Everlasting Love)'. Connie las een scène voor uit *Tessa*, Mercers laatste roman, die losjes gebaseerd was op hun oma. In het boek liep Tessa elke ochtend over hetzelfde stuk strand, op zoek naar eieren die de schildpadden de voorgaande nacht hadden gelegd. Ze bewaakte de branding en de duinen alsof ze haar eigendom waren, en verschillende mensen in het gezelschap herinnerden zich haar maar al te goed. Het was een aangrijpend verhaal over iemand die veel invloed had gehad op de bruid.

Bruce loodste hen door de geloften heen, die naar zijn deskundige mening nogal aan de breedvoerige kant waren; een terugkerend probleem met Mercers proza, dat hij vast van plan was te corrigeren. Hij was dol op zijn schrijvers en koesterde ze allemaal, maar hij was ook een taaie criticus. Nou ja, dit was niet zijn bruiloft.

Ze gaven elkaar de ringen, gevolgd door een kus, en ze bogen als man en vrouw naar de gasten. Het gezelschap stond op en applaudisseerde.

De hele dienst duurde tweeëntwintig minuten.

De fotoshoot duurde langer, en daarna stapten ze allemaal het plankier op en liepen achter Mercer en Thomas aan over de duinen naar het zwembad, waar er nog meer champagne stond te wachten. Het bruidspaar deed hun eerste dans op 'My Girl'. Daarop liet de dj nog meer Motown-nummers volgen, en er werd verder gedanst. Er ver-

streken bijna tien minuten voordat de eerste dronkaard, Connies echtgenoot, in het zwembad viel.

De populairste cateraar van het eiland was Chef Claude, een echte Cajun uit South Louisiana. Hij en zijn team waren op het terras bezig, terwijl Noelle toezag op de tafelschikking en de bloemen. Ze was grotendeels Frans en niemand kon haar overtreffen op het gebied van gastronomie, met alles erop en eraan. Amy had haar gevraagd voor het regelen van de bloemen, het serviesgoed, de couverters, het kristal, het tafelzilver en ook de wijn, die Noelle en Bruce maar al te graag selecteerden en bestelden bij hun vaste handelaar. Op het terras waren onder een overkapping twee lange tafels gedekt.

Terwijl de zon onderging fluisterde Chef Claude tegen Amy dat het diner klaar was, en de gasten werden naar de aan hen toegewezen plaatsen begeleid. Het was een rumoerig gezelschap en er klonk heel wat gelach en bewondering voor het pasgetrouwde stel. Zodra de eerste fles chablis rondging, verzocht Bruce zoals altijd om stilte, zodat hij kon uitweiden over de wijn. Daarna arriveerden er schalen met rauwe oesters, die de hele tafel vulden. Tijdens de tweede gang, een garnalencocktail, werd er ge-toost en begon de boel te ontsporen. Thomas' broer deed een leuke poging, maar was niet echt een goede spreker. Een van Mercers jaarclubgenoten speelde de verplichte rol van snikkend bruidsmisje en ging daar veel te lang mee door. Bruce wist haar af te kappen met zijn eigen geweldige heildronk. Daarna introduceerde hij de volgende wijn, een heerlijke sancerre. Het ging mis op het moment dat Mercers zwager, nog nat omdat hij in het zwembad was geplonsd en al dronken sinds halverwege de middag, opstond en wankelend een lollig verhaal over een van Mercers ex-vriendjes probeerde te vertellen. Zijn timing

was belabberd. Zijn opmerkingen werden gelukkig afgekapt door Connie, die luidkeels snauwde: ‘Zo kan-ie wel weer, Carl!’

Carl gierde het uit terwijl hij weer op zijn stoel plofte, en het duurde een paar tellen voordat hij beseftte dat verder niemand het grappig vond. Om de spanning te doorbreken sprong een studievriend van Grinnell overeind en droeg een schunnig gedicht over Thomas voor. Terwijl hij dat deed, werd het hoofdgerecht van gegrilde bot geserveerd. Het gedicht werd met elke strofe obscener en geestiger, en aan het eind lag iedereen in een deuk.

Amy had zich zorgen gemaakt om het lawaai. Aan het strand stonden de huizen dicht op elkaar en het geluid droeg ver. Dus had ze de naaste burens van weerskanten uitgenodigd en een week daarvoor aan Mercer voorgesteld. Ze lachten harder en dronken meer dan alle anderen.

Myra nam het woord en vertelde het verhaal over de eerste keer dat Leigh en zij Mercer hadden ontmoet toen ze vijf jaar eerder naar het eiland was teruggekeerd om er de zomer door te brengen. ‘Haar schoonheid was onmiskenbaar, haar charme was aanstekelijk, haar manieren waren onberispelijk. Maar we vroegen ons af: kan ze schrijven? Stiekem hoopten we van niet. Met haar laatste roman, in mijn ogen een meesterwerk, heeft ze de wereld bewezen dat ze inderdaad een prachtig verhaal kan vertellen. Waarom hebben sommige mensen toch altijd geluk?’

‘Nou, nou, Myra,’ zei Leigh zachtjes.

Tot dan toe leek er aan de meeste toosten en opmerkingen wel enige mate van voorbereiding vooraf te zijn gegaan. Maar daarna was het net alsof iedereen maar wat uit z’n mouw schudde, gevoed door wijn.

Het diner was lang en heerlijk, en na afloop vertrokken de oudere gasten zo zoetjesaan. De jongere gasten keerden te-

rug naar de dansvloer, waar de dj verzoeknummers draaide en het volume lager zette.

Rond middernacht zag Bruce dat Mercer en Thomas aan de rand van het zwembad zaten, met hun voeten in het water. Hij ging bij hen zitten en zei nogmaals wat een prachtige bruiloft ze hadden georganiseerd.

‘Wanneer vertrekken jullie naar Schotland?’ vroeg hij.

‘Morgenmiddag om twee uur,’ antwoordde Mercer. ‘We vliegen van Jacksonville naar Washington, en dan non-stop door naar Londen.’ Hun huwelijksreis was twee weken in de Schotse Hooglanden.

‘Kunnen jullie ’s ochtends even langskomen in de winkel? Ik zet de koffie klaar. Die zullen we wel nodig hebben.’

Thomas knikte en Mercer zei: ‘Prima. Hoezo?’

Opeens was Bruce bloedserieus. Met een besmuisde grijns keek hij naar haar en zei: ‘Ik heb het verhaal, Mercer. Misschien wel het beste dat ik ooit heb gehoord.’

2

Bay Books ging elke zondagochtend om negen uur open als Bruce van binnenuit de voordeur van het slot deed en de vaste klanten binnenliet. Hoewel de demografische gegevens niet duidelijk waren, had hij altijd het vermoeden gehad dat zo’n beetje de helft van de permanente bewoners van Camino Island bestond uit gepensioneerden uit een kouder klimaat. De andere helft werd gevormd door de lokale bevolking uit het noorden van Florida en het zuiden van Georgia. De toeristen kwamen uit alle windhoeken, maar voornamelijk uit het zuiden en het oosten.

Hoe dan ook, er waren heel wat mensen uit ‘het noorden’ die hun lievelingskrant misten. Jaren eerder was hij begonnen met de verkoop van de zondagseditie van de *Times*, de

Post, de *Enquirer*, de *Tribune*, *The Baltimore Sun*, de *Pittsburg Post-Gazette* en *The Boston Globe*. Samen met de kranten verkocht hij, alleen op zondag, ook de legendarische warme beschuitbolletjes met boter uit een restaurantje om de hoek, en tegen halftien zaten de bar boven en het leesgedeelte beneden bomvol yankees die het nieuws van thuis lazen. Het was een soort ritueel geworden en veel van de vaste klanten sloegen geen zondagochtend in de boekhandel over. Hoewel vrouwen absoluut welkom waren – Bruce was er allang achter dat de meeste boeken door vrouwen werden gekocht – bestond de zondagochtendgroep alleen uit mannen, en de gesprekken over politiek en sport gingen er vaak luidruchtig aan toe. Op het buitenterras mocht gerookt worden, en meestal hing er een dikke sigarenwalm in Main Street.

Mercer en Thomas kwamen laat in de ochtend, nu wettelijk getrouwd, met een opmerkelijk heldere blik en tiptop gekleed voor de reis. Bruce nodigde hen uit in zijn kantoor beneden, zijn First Editions-kamer, waar hij een paar van zijn mooiste zeldzame boeken had uitgestald. Hij schonk koffie in en ze kletsten wat over de avond ervoor. Maar de jonggehuwden stonden te trappelen om te vertrekken, met een lang avontuur voor de boeg.

Mercer lachte naar hem en zei: ‘Je had het over het beste verhaal aller tijden.’

‘Inderdaad. Ik zal het kort houden. Het is een waargebeurd verhaal, maar het kan ook gefictionaliseerd worden. Je hebt vast weleens gehoord van Dark Isle, even ten noorden van hier.’

‘Zou kunnen. Ik weet het niet zeker.’

‘Een verlaten eiland, toch?’ vroeg Thomas.

‘Waarschijnlijk wel, maar er bestaat enige twijfel over. Het is een van de kleinste twee barrière-eilanden tussen Florida

en Georgia en het is nooit ontwikkeld. Het is zo'n vijf kilometer lang en anderhalve kilometer breed, met ongerepte stranden.'

Mercer knikte en zei: 'O ja, nu weet ik het weer. Tessa heeft het er jaren geleden over gehad. Er wordt toch gezegd dat het er spookt, of zoiets?'

'Of zoiets. Eeuwen geleden, rond 1750, werd het een toevluchtsoord voor slaafgemaakten die gevlucht waren uit Georgia, dat destijds onder Britse heerschappij stond en waar slavernij was toegestaan. In Florida, onder de Spaanse vlag, was slavernij weliswaar niet tegen de wet, maar toch kregen vluchtelingen uit Georgia en de Britse koloniën er bescherming. Er was een langdurige vete tussen beide landen over wat er moest worden gedaan met slaafgemaakten die naar Florida ontsnapten. Georgia wilde ze terug. De Spanjaarden wilden ze beschermen, gewoon om de Britten en hun Amerikaanse koloniën te ergeren. Rond 1760 maakte een slavenschip dat terugkeerde uit West-Afrika zich gereed om in Savannah aan land te gaan, toen het door een hevige storm uit het noorden, die we tegenwoordig een noordooster noemen, naar het zuiden werd geduwd en vreselijke averij opliep. Het was een schip uit Virginia dat Venus heette, en het had rond de vierhonderd slaafgemaakten aan boord, als sardientjes in een blik. Nou ja, er waren er vierhonderd aan boord toen het uit Afrika vertrok, maar ze redden het niet allemaal. Velen stierven op zee. De omstandigheden aan boord waren onvoorstelbaar, en dat is zacht uitgedrukt. Maar goed, de Venus ging anderhalve kilometer voor de kust van Cumberland Island ten onder. Omdat de slaafgemaakten pols- en enkelboeien om hadden, verdronken ze vrijwel allemaal. Een paar klampten zich vast aan het wrak en spoelden tijdens de storm aan wal op Dark Island, zoals het later werd genoemd. Of Dark Isle.

In 1760 had het nog geen naam. Ze werden opgevangen door de vluchtelingen uit Georgia, en samen bouwden ze een kleine gemeenschap op. Er verstreken tweehonderd jaar, iedereen ging dood of vertrok, en nu is het verlaten.’

Bruce nam een slok koffie en wachtte op een reactie.

Mercer zei: ‘Leuk, maar ik schrijf geen historische boeken.’

Thomas vroeg: ‘Wat is er zo interessant aan? Enig zicht op een plot?’

Bruce pakte met een glimlach een eenvoudig, dun boekje ter grootte van een doodgewone paperback. Hij liet ze de titel zien: *De duistere geschiedenis van Dark Isle*. Door Lovely Jackson.

Ze staken geen van tweeën hun hand uit om het boekje aan te nemen, maar daardoor liet Bruce zich niet van de wijs brengen. Hij zei: ‘Dit is een zelfpublicatie waar misschien zo’n dertig exemplaren van verkocht zijn. Het boek is geschreven door de laatste nog in leven zijnde erfgenaam van Dark Isle; dat beweert ze tenminste. Lovely Jackson woont hier op Camino, vlak bij de oude conservenfabrieken, in een wijk die The Docks heet.’

‘Ik weet waar het is,’ zei Mercer.

‘Ze beweert dat ze in 1940 op Dark Isle is geboren en daar op haar vijftiende met haar moeder is weggegaan.’

‘Waar ken je haar van?’ vroeg Mercer.

‘Een paar jaar geleden kwam ze hier voor het eerst met een tas vol met deze boeken, en ze wilde een grote signeersessie houden. Je hebt me al vaker horen klagen dat een boekhandelaar tot waanzin kan worden gedreven door mensen die boeken in eigen beheer uitbrengen. Heel drammerig, heel veeleisend. Ik probeer ze te ontlopen, maar ik mocht Lovely echt graag en haar verhaal is fascinerend. Ik was nogal gecharmeerd van haar. We hielden een signeers-

sessie. Ik deed een beroep op onze vrienden, van wie de meesten alles doen voor een gratis glas wijn, en het werd een leuk feestje. Lovely was me eeuwig dankbaar.’

‘Ik wacht nog steeds op een plot,’ zei Thomas droogjes.

‘Hier heb je je plot. Florida is nu eenmaal Florida, en de snelle makelaars types hebben elke vierkante centimeter van de staat uitgekamd op zoek naar een ongerept strand. Ze hebben Dark Isle jaren geleden gevonden, maar er was een groot probleem. Het ligt zo’n anderhalve kilometer van het vasteland, en een brug om er te komen zou veel te duur zijn. Bovendien is het eiland te klein om de kosten van een brug te rechtvaardigen. De ontwikkelaars zouden nooit genoeg flats, hotels, waterparken en T-shirtwinkels kunnen uitdenken om de staat over te halen om een brug te bouwen. Dus was Dark Isle geen haalbare kaart. Maar daar bracht orkaan Leo verandering in. Het oog ervan gleed pal over het eiland, sneed de noordelijke punt eraf en schoof duizenden kilo’s zand bijeen tot een stevig rif dat de zuidpunt verbindt met een plek in de buurt van Dick’s Harbor op het vasteland. De ingenieurs zeggen dat het nu veel goedkoper is om een brug te bouwen. Projectontwikkelaars zijn er als gieren bovenop gedoken en doen een beroep op hun vrienden in Tallahassee.’

Thomas zei: ‘Dus Lovely Jackson is de plot.’

‘Precies. Ze beweert dat ze de enige eigenaar is.’

‘Als ze er toch niet woont, waarom verkoopt ze het dan niet gewoon aan de projectontwikkelaars?’

Bruce gooide het boek op een stapel en dronk zijn koffie op. Glimlachend zei hij: ‘Omdat het heilige grond is. Haar familie ligt daar begraven. Een van haar overgrootmoeders, een vrouw genaamd Nalla, zat op de Venus. Lovely verkoopt het niet. Punt uit!’

Thomas vroeg: ‘Hoe staan de ontwikkelaars ervoor?’

‘Ze hebben advocaten en dat zijn taaie types. Ze zeggen dat er geen register is waaruit blijkt dat Lovely echt op het eiland geboren is. Bedenk wel dat ze de enige nog levende getuige is. Alle andere familieleden zijn al tientallen jaren dood.’

‘En de badguys hebben grootse plannen?’ vroeg Mercer.

‘Dat kun je wel zeggen! Ruime flats, resorts, golfbanen. Het gerucht gaat zelfs dat ze een deal met Seminoles hebben gesloten voor een casino. Nu is het dichtstbijzijnde behoorlijke casino twee uur verderop. Binnen drie jaar is dat hele eiland volgeplempt.’

‘En Lovely kan geen advocaten betalen?’

‘Natuurlijk niet. Ze is dik in de tachtig en krijgt elke maand een piepklein uitkerinkje.’

‘Dik in de tachtig?’ herhaalde Mercer. ‘Weet je dat zeker?’

‘Nee. Er is geen geboorteakte, er is nergens een registratie. Als je haar boek leest, en ik stel voor dat je dat onmiddellijk gaat doen, besef je pas hoe geïsoleerd die mensen eeuwenlang zijn geweest.’

Mercer zei: ‘Ik heb al boeken voor de reis ingepakt.’

‘Oké, je moet het zelf weten. Maar ik zal je nieuwsgierigheid prikkelen. Een van de redenen dat ze zo geïsoleerd waren, is dat Nalla een Afrikaanse medicijnvrouw was, een soort voodoopriester. In een scène die je nog lang zal bijblijven, roept ze een vloek over het eiland uit om het te beschermen tegen buitenstaanders.’

Thomas schudde zijn hoofd en zei: ‘Nú ruik ik een plot.’

‘Vind je het wat?’

‘Zeker.’

‘Ik ga het meteen lezen in het vliegtuig,’ zei Mercer.

Bruce merkte op: ‘Stuur me een berichtje uit Schotland als je het uit hebt.’